

Juhász Nándorné Kenéz Márta, (Hódmezővásárhely, 1950. november 27. – Szeged, 2020. március 25.) tanár, szakvezető tanár, szaktanácsadó.

Juhász Nándorné

Édesapja: Kenéz József, szorgalmas földműves és céltudatos állattenyésztő, gazdálkodó, majd tsz-tag volt.

Édesanyja: Kenéz Józsefné Nagy Jusztina, háztartásbeliként nagy szeretettel, végtelen türelemmel és kitartó gondoskodással nevelte hét gyermeküket, akik közül Márta volt a legfiatalabb.

A második világháború után és az ötvenes évek elején nehéz időket élt át a vagyontól megfosztott család. Márta volt a családban az első gyermek, akinek továbbtanulását már nem akadályozta az akkori rendszer. Az általános és középiskolát, valamint a Zeneiskolát Hódmezővásárhelyen végezte kitűnő eredményekkel. Felsőfokú tanulmányait Szegeden folytatta. 1975-ben a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán szerzett matematika-fizikatanári diplomát. Pedagógus pályáját 1975-ben a szegedi Tisza-parti Általános Iskolában kezdte, onnan is vonult nyugállományba. Közben folyamatosan matematikát és fizikát tanított.

Munkáját végtelen gyermekszeretet és szakmai alaposág hatotta át. Tanóráinak szerves részét képezte a rendszeres kísérletezés. Mindig maximális lelkiismeretességgel és körültekintő gondossággal készítette elő azokat. Folyamatosan arra törekedett, hogy minél sokszínűbben, a tanulók számára élvezhetően és érthetően adja át az ismereteket és tartsa ébren a természet megismerésének vágyát. Fontosnak tartotta a tanári demonstráció mellett a tanulói kísérletekkel történő tananyag-feldolgozást, az eleven tapasztalás élményét. Az ezekhez szükséges eszközbázis nagy részét maga teremtette elő, tervezte és szervezte meg beszerzésüket, előállításukat. A sokoldalú szemléltetésnek, az azt követő, tervszerűen irányított elemzésnek, szintetizálásnak és az általánosítások precíz megfogalmazásának, a kellő mélységű gyakorlásnak köszönhetően tanítványai jó eredménnyel szerepeltek a különböző szintű fizika és természettudományi tanulmányi versenyeken, stabil alapokkal rendelkezve megállják helyüket a középiskolákban és az életben is.

Tanórán kívül is nagy odaadással rendszeresen foglalkozott mind a lemaradókkal, mind a tehetséges tanítványaival. Minden tanévben vezetett fizika szakkört.

Közösség építő személyiségevel, 35 éves magas színvonalú szakmai munkájával iskolája arculatának meghatározó egyénisége volt. 1985-től 2002-ig az SZTE Juhász Gyula Tanárképző Főiskola külső szakvezető tanáraként hatékonyan vett részt az új fizikatanár-generációk kinevelésében. A tanárjelölt főiskolai hallgatók sok értékes és hasznosítható példát vehettek át tapasztalataiból. Értük is sokat tett, hogy eredményes pedagógusokká válhassanak. Gazdag módszertani eszköztára, pedagógiai-didaktikai felkészültsége kellő biztosíték volt, hogy tanácsait mindig hiteles javaslatként fogadták, tanáregyéniségét kollégái és hallgatói is példaértékűnek tekintették. Kölcsönös és őszinte tisztelet, emberség, a mindig segíteni akarás jellemezte viszonyát tanítványaival, a szülőkkel és pedagógustársaival is. Fáradhatatlanul igyekezett mindig maximumot nyújtani.

Volt városi munkaközösség-vezető, városi és megyei szaktanácsadó is, amíg ez a rendszer Csongrád megyében működött. Utána is töretlen lelkesedéssel szervezte a fizikatanárok továbbképzését a megyében a Csongrád Megyei Matematika-, Fizikatanárok Szegedi Alkotóműhelyének egyik irányítójaként. Évtizedeken át döntő szerepet vállalt a tehetséges tanulók foglalkoztatásában, a megyei és városi versenyek szervezésében. Személyes kezdeményezésére hívták életre és 16 éven át főszerzője volt Szegeden - a JGYTF Fizika Tanszékének támogatásával - a *Frank János*ról (a főiskola első fizika tanszékvezetőjéről)

elnevezett városi fizikaversenynek, amely igen népszerű és magas színvonalú szakmai rendezvény volt a városban.

A Csongrád Megyei Matematika-, Fizikatanárok Szegedi Alkotóműhelyének egyik alapító tagjaként meghatározó részt vállalt a határon túli magyar iskolákkal kialakított élénk kapcsolatok ápolásában és a 10 éven át rendszeresen megszervezett Nemzetközi Matematika-, Fizika Tehetséggondozó Szaktábor eredményes megvalósításában Szegeden.

Ugyancsak a Szegedi Alkotóműhely szervezésében 25 éven át zajló, „*Keresd a megoldást!*” néven közismert tehetséggondozó fizikaversenynek is egyik alkotó szerkesztője. Munkája nyomán évente több száz, fizika iránt érdeklődő tanuló kapott érdekesebbnél érdekesebb feladatokat otthoni kísérletezésre, kutató munkára és feladatmegoldásra. A tehetségek folyamatos foglalkoztatása révén jutottak be évente Csongrád megyéből versenyzők az Öveges József Fizikaverseny országos döntőbe, ahol szintén sikeresen szerepeltek.

Mindkét, általa is szervezett verseny elismert színvonalát jelzi az a tény is, hogy rendszeren kerültek kitűzésre e versenyekről is feladatok a KÖMAL-ban folyó fizika feladatmegoldó versenyen.

Több évtizeden át az Eötvös Loránd Fizikai Társulat által szervezett Országos Általános Iskolai Fizikatanári Ankétok rendszeres látogatója, ha kellett szervezője is volt.

Az új iránt mindig fogékony tanárként permanens önképzést folytatott. Amikor arra lehetőség nyílt, az elsők között végezte el - posztgraduális képzés keretében - kitűnő eredménnyel a fizikatanárok intenzív tanfolyamát (1986-ban).

Számos publikációja jelent meg a Csongrád megyében kiadott szakmai folyóiratokban és a MOZAIK Oktatási Stúdió „A fizika tanítása” c. folyóiratban.

Több kiadó felkérte tankönyvek, módszertani segédletek lektorálására.

Gyakran tartott bemutató foglalkozásokat városi vagy megyei módszertani továbbképzéseken, ahol a fizika népszerűsítése épp úgy napirendre kerül, mint a tananyag aktuális kérdései. Hasonló előadásokra a határon túlról is felkérték, amit készségesen vállalat és teljesített Szabadkán és Aradon.

Az *Öveges József* Kárpát-medencei Fizikaversenyen nemcsak eredményes felkészítő tanárként szerepelt. Nyugdíjba vonulása után élete végéig az első forduló feladatsorának készítője, majd lektora, a második forduló és a döntő állandó zsűritagja volt férjével együtt. Hasonlóan a Csongrád megyei *Bor Pál* Fizikaverseny első 10 évének is állandó lektora és a döntő zsűritagja volt.

Értékes és eredményes munkájára korán felfigyeltek az illetékesek és 1990-ben Miniszteri Dicsérettel ismerték el. Sikeres fizikatanári tevékenységéért 1996-ban Mikola Sándor díjban, majd 2006-ban Ericsson díjban részesült. Kimagasló munkájuk elismeréseként 2016-ban férjével együtt – fizikatanárként a díj történetében először – megosztva kapták meg a Rátz Tanár Úr Életmű Díjat.

Férjével közel 50 esztendőt töltöttek együtt boldog házasságban. Két leányuk, Mónika (1971) és Szilvia (1977) öt unokával ajándékozta meg a családot. Mónika közgazdász, Szilvia matematika-fizika - informatikatanár lett.